

11.4.2020

חברים יקרים

קורונה, קורונה מה עשית לנו.

רצינו להיפגש, לזכור להזכיר וגם לשמוח. רצינו לומר שאנחנו כאן, למרות הנבואה של הסופר חורחה סמפרון, שאמר בכנס בשנת 2005: "בעוד עשר שנים לא יחיה איש מאסירי בוכנוואלד" בטכס יום השחרור השישים, בשנת 2005. בואו נחגוג ביחד את טעותו.

לצערנו, נבצר מאתנו להיפגש בגלל המגיפה שמשתוללת בכל העולם. השנה הזמנו לטכס אחרוני השורדים. לא כולם נענו בגלל גילם ומצב בריאותם.

לפני 75 שנים הייתי ילד בן 12 ששוחר במחנה בוכנוואלד, אליו הגעתי ממחנה אושוויץ בצעדת המוות ובנסיעה ברכבת מסע פתוחה בקור C 25- ב 23.1.1945

אני מודה על הזכות הגדולה להודות לכל הגיבורים, ששחררו 21.000 שלדי אסירים, ביניהם כ-900 ילדים, במחנה.

פעמים רבות אני נשאל איך שרדתי שלוש שנים במחנות המוות? גם אני שואל את עצמי לא פעם. תשובתי הכללית היא: חינוך מהבית, רצון לחיות וכח סבל. אוכל להוסיף סיבה נוספת, והיא, שהייתי עם אחי שמואל ז"ל, שהיה בוגר ממני בשנתיים.

בוכנוואלד היה בשבילנו מפנה משמעותי, בזהירות אומר, לטובה. הכל יחסי, כמובן. כבר בכניסתנו לאולם החיטוי (הדזינפקציה) וקבלת בגדים יבשים הרגיעו אותנו האסירים הוותיקים שטיפלו בנו באומרים: כאן זה לא אושוויץ.

2.

מספר ימים שהיינו בבלוק של האסירים הבוגרים, ובהמשך קלטו אותנו בבלוק הילדים 66 במחנה הקטן, בקצה המחנה.

זאת ההזדמנות, אולי האחרונה, להודות לאנשי המחתרת של אסירי בוכנוואלד (קומוניסטים, צרפתים, גרמנים, הולנדים, יהודים, ועוד).

הם הגיעו להחלטה, להציל את אחרוני הילדים, ששרדו את המחנות בפולין, את צעדת המוות, והתחילו להגיע בקבוצות או בודדים ברכבות לבוכנוואלד. ביוזמת ג'ק ורבר, אנטונין קלינה ושער חברי המחתרת, הוקם בלוק הילדים 66. הבלוק אלטסטה היה אנטונין קלינה, שלאחר מותו זכה לקבל את אות חסידי העולם מ"יד ושם" בירושלים על פועלו – הצלת כ- 900 ילדים יהודים, ביניהם אחי ואני.

בבלוק 66 הייתה אווירה תומכת. הצוות, ביניהם יינדריך פלוסר וגוסטב שילר, דאגו לכך.

לאחר מספר שבועות הדרדר מצב בריאותי עד כדי גסיסה. בהנחיית אנטונין קלינה הועברתי, בעזרת אחי, לבית החולים (Revir) של המחנה, בתקווה שיצילו אותי. זאת הזדמנות האחרונה שלי להודות לבחור פולני ממושקף, שהיה מאשפז לידי, שאת שמו, לצערי, אינני זוכר. הוא לקח אותי תחת חסותו, ונתן לי תקווה וכוח להמשיך להילחם על חיי. להפתעתי, אחרי מספר ימים הועברתי, עם חולים, נוספים לבורדל של המחנה. הייתי המום מהפאר שהתגלה שם לעיניי וגם ממראה הנשים היפות ומטופחות. שנים לא ראיתי מראה כזה. הגעתי לגן עדן. זכיתי לחיבוק חם לדברי נועם, לבדיקה רפואית מקצועית, לאוכל יותר טוב ואפילו לשוקולד !!!

3.

אני מנצל את ההזדמנות להודות לנשים הנהדרות, אסירות המחנה שהועסקו במקום הזה. הן במסירותן הצילו את חי. יהי זיכרון ברוך.

השתחררתי בבורדל. זה קרה ב 11 אפריל 1945 בשעה אחת עשרה בבוקר. על מגרש המסדרים יריות וצעקות שמחה. האסירים יצאו מהבלוקים עם נשק וגירשו את חיילי אס אס מהמחנה. מחנה בוכנוואלד שוחרר בכוחות האסירים עצמם, אסירי המחנת החזקה, שצמחה בו משנת 1937 שנת ייסוד המחנה. כוחות הברית, הדיביזיה של גנרל פטון נכנסה לבוכנוואלד בשעה 15:15. המחנה שוחרר רשמית.

בשנת 2005, אחרי שישים שנים, שבתי בפעם הראשונה לגרמניה ולמחנה בוכנוואלד. הייתה זו חוויה עוצמתית. היו לי רגשות מעורבים. עצב התערבנה בשמחה, זכיתי בחיים. פגשתי ידידים, אסירים לשעבר. פגשתי את הצוות הגדול והמסור של האנשים שמנהלים ברגש, בחוכמה ובמסירות את אתר הזיכרון. חשוב להם הקשר בין האסירים לשעבר, ולכן כל שנה אנחנו נפגשים לטכס יום הזיכרון לשחרור המחנה. משימתם היא לרכז ולשמור את המסמכים והפריטים של תקופת השואה במחנה.

הנהלת האתר דואגת ללימוד והסברה של הנעשה במחנה בשנים 1937 - 1945. כל זאת כדי לזכור ולא לשכוח. אכן, מבקרים במקום משלחות מהעולם, תלמידי בית ספר ויחידים.

לבסוף, רצוני להודות לכל אנשי בוכנוואלד, בראשם המנהלים, פרופ, וולקהארד קניגה, ריקולה לוטגנאו וד"ד פיליפ נוימן, לארכאולוגים,

אנשי הארכיון, המשחזרים, הפסיכולוגים, המורים והמדריכים בעבר ובהווה הפועלים באתר, ומקדישים את זמנם ומרצם למטרה קדושה זו.

4.

תודה לוועד הבינלאומי של אסירי בוכנוואלד, שמייצג אותנו ומפגיש בינינו.

תודה מיוחדת לממשלת טורינגיה בעבר ובהווה על תמיכתה בכל דבר
הקשור לזיכרון של מחנה בוכנוואלד.

אני מבקש כאן לברך את ראש הממשלה בודו ראמלוב באופן אישי על
בחירתו מחדש.

הצלחתך היא הצלחתנו.

נפתלי פירסט